

Christopher Kloeble

Skriveni čovjek

(isječak iz romana)

Na nebu su se spojila dva zadnja oblaka. Nenaoštrana stijela i nešto neusporedivo napuhano bijelo-lila boje.

Pod njima je stajao Albert, okružen koferima, ispred kućnih vrata u Königsdorfu, gledajući u zvono i ne usuđujući se. Tog poslijepodneva iza sebe je imao devetnaest sati puta noćnim vlakom, prigradskom željeznicom i autobusom 479, čiji se vozač zaustavio na svakoj postaji u predgorju Alpi, od *Pföderla* preko *Wolfsöda* sve do *Höfena*, premda nitko nije ulazio ni izlazio, a sada, kada je bio tako blizu, Albert nije bio siguran je li uopće htio doći.

Već šesnaest godina posjećuje Freda za vrijeme praznika i vikendima, u početku u pratnji redovnice iz Svete Helene, katoličkog sirotišta, poslije sam, ali nikada se nisu posebno zbližili. Fred ga je uvijek zvao samo Albert, a Albert njega uvijek samo Fred. Nikada mu nije rekao tata. Kada je imao pet godina, a Fred četrdeset šest, 1988. godine, Albert je pazio da Fred ima narukvice za plivanje kada su ruku pod ruku skakali u jezero Baggersee. Kada je imao osam godina Albert je za Freda plaćao na kasi jer je on za razliku od Freda prste nije trebao za brojenje ostatka. S trinaest godina Albert je Fredu ispričao svoj san o tome da postane glumac. (Koji je tu ideju odbacio samo zato jer se bojava pomisli da ga netko gleda dok radi.) S petnaest ga je Albert pokušao prosvjetliti, ali Fred o tome nije želio govoriti. Kada je Albertu bilo šesnaest i dalje je pazio na Fredove plivačke narukvice. A pred osamnaesti rođendan Albert se konačno pomirio s time da ga čovjek poput Freda, koji nikada nije mutirao, a o razmnožavanju mislio da je vrtni posao, nikada neće promatrati kao sina, a kamoli da će ga nazvati sinom. Fred je bio samo Fred.

Većina Albertovih prijatelja pobjegla je nakon mature. Australija ili Kambodža zacrtani u kurs; kada se vratiš s puta u Angkor ili Outback ne samo da pronadeš sebe, već stekneš i predodžbu o tome kako osmisliti život. Navodno. Albert – koji nikada nije razumio zašto neki ljudi misle da odgovori, koje nisu pronašli u blizini, čekaju u dalekom svijetu – ostao je u Svetoj Heleni, nesposoban da donese odluku o vlastitoj budućnosti. Zašto je odlučio preseliti kod Freda i čemu se ovdje nadao, također nije

znao kada je tog poslijepodneva stajao pred Fredovom kućom; znao je jedino što god to bilo, da za to nemaju puno vremena.

Liječnik im je pokazao prste njegovane ruke i Albert se pitao pokazuje li liječnik prstima koliko njegovim pacijentima preostaje mjeseci kako ne bi morao tražiti utješne riječi. Pet prstiju. Albert ih nije ni pogledao, uzeo je Freda pod ruku i s njime napustio bolnicu ne obazirući se na dozive – kao poslije ni na pozive – liječnika.

Kako ne bi morao razgovarati s Fredom, Albert je na putu kući puno govorio, najviše o vremenu, s nadom da je Fredu promakla liječnikova gesta.

“Koliko ih ti imaš, Alberte?” prekinuo ga je Fred.

“Koliko čega?”

“Prstiju. Koliko ih imaš do umiranja?”

Albert je zastao. “To ne znam.”

“Kako ne znaš? Ja imam pet. Je li to dobro?”

“To...to je prilično dobro.”

“Znao sam!” Nasmijao se s olakšanjem. “Alberte, kladim se da ti imaš jako puno prstiju.”

Iste je večeri Albert otputovao na ispite iz mature. Obaveza koju je u svjetlu te novosti smatrao barem jednako smiješnom kao i svoju odluku da je i ispuni.

Otada je prošlo dva mjeseca. Preostalo je još tri prsta. Albertu je vrućina pritiskala glavu. Protivno svim vremenskim prognozama ljeto je tjednima uskraćivalo neveru. Trava u Fredovom vrtu bila je spaljena, čak su i zrikavci umorno cvrčali, a treperava vrućina na glavnoj ulici ispred imanja obmanjivala je Albertove oči.

Spustio je glavu, snažno uhvatio ručku kofera i nepomično je stajao kada su se pred njim otvorila vrata, a Fred se pojavio na stepenicama. Visok div od dva metra, koji je zbunjeno nagnuo glavu.

Zurili su jedan u drugoga.

“Albert!” povikao je Fred svojim dječaćkim glasom, i prije negoli je znao što mu se događa Albert je bio u zraku pripijen na Fredova koščata prsa.

“Bok, Frede.”

“Debel si, Alberte!”

“Hvala, i ti dobro izgledaš.”

Smijali su se, Albert se više smijuljio, a Fred radosno cerekao.

“Opet su praznici?” pitao je Fred.

“Ne. Ovaj put ostajem duže.”

Fred ga je pogledao pun nade. “Do kada?”

“Do...”, Albert je odvratio pogled, “do kad ide.”

“To može biti jako dugo!” kliknuo je Fred veselo i pljesnuo rukama. “To je ambrozijski!”

“Kako?”

“Ambrozijski, stranica jedanaest”, prijekorno je podignuo prst, “moraš više čitati rječnik, Alberte.”

Potom mu je uzeo kofer iz ruke ulazeći u kuću, Albert ga je pratio. Zaustavio se u hodniku. Taj šećerasti miris Fredovog doma, koji ga je pozdravljao za svakog posjeta, uvijek bi ga zatekao.

Fred se osvrnuo za njim. “Nije ti dobro?”

“Ne”, Albert je duboko udahnuo, “dobro sam.”

Objesio je jaknu na vješalicu pored Fredovog kraljevski plavog ponča na čijoj je kragi nečitko stajalo upozorenje: *Vlasništvo Fredericka Arkadiusza Driajesa*. Isto je ime stajalo i na pločici uz zvono. Nitko ga nije oslovljavao njegovim punim imenom, za većinu je on jednostavno bio Fred, s dugim 'e', siroče u penzionerskoj dobi, koje je pola dana provodilo na jedinoj autobusnoj postaji u Königsdorfu i brojalo i pozdravljalo sve zelene aute na glavnoj cesti. (Osim toga bilo je još bedaka, koji su uvijek visili u pivskom vrtu, jednom rukom držeći pivo i tvrdili da je malo spor u glavi i zvali ga *Freddie*.)

Kada je Fred odložio kofer pred stepenište i prvi krenuo u zamračen, hladan dnevni boravak, Albert je osjetio *déjà vu*, bolje rečeno *déjà vu* raznih *déjà vus*. Najprije će sjesti na pohabani šezlong boje višnje, baš tamo gdje su uvijek sjedili, i što god da dotakne na Albertovim će rukama ostati zalijepljene tisuće mrvica, a to će ga podsjetiti da se umjesto njegovatelja on odsada mora brinuti za najmanje dva topla obroka dnevno, vezivati vezice, brinuti za pranje zubi, držati kuću čistom. Njegov će se pogled zaustaviti na karti svijeta na zidu, na kojoj bi točkica od zelenog flomastera trebala označavati Königsdorf, a označuje Njemačku, i upitat će Freda kako je, na što će mu on naravno odgovoriti: “Ambrozijski!”, kako drukčije, pa će u sljedećem trenu zamoliti Alberta da mu čita iz njegove omiljene knjige, srebrenog rječnika, kako je to inače često činio prije odlaska na spavanje ili prije popodnevnog drijemanja. Fred će se pripiti uz njega, staviti mu glavu u krilo, zatvoriti oči, i osjećat će se toplo, usprkos vrućini ugodno toplo, a Albert se neće usuditi pomaknuti se, otvorit će nasumce

rječnik i početi, npr. s *biljar*, i neće stići dalje od *biljožder*. Fred će hrkati i u snu izgledati još mlađe nego inače, najviše četrdeset i nešto. Albert će zaklopiti rječnik, postaviti jastuk pod Fredovu glavu i prekratku deku preko predugih nogu. U kuhinji će nešto pojesti, utažiti glad debelim kriškama crnog kruha, dok će gledati kroz napuknuti i zakračunati prozor ponad sudopera, čiji lijevi donji kut ukrašavaju dva slova, za koja nije znao tko ih je ugravirao, niti kada, ali iz kojih nije mogao pročitati ništa drugo doli inicijala svoje bake Annie Habom, šest sićušnih ogrebotina u najboljoj maniri Zoroa. Albert će se sagnuti, oslanjajući se lijevom rukom o sudoper, dahom će zamagliti prozorsko staklo pa na njega uz bakine inicijale upisati svoje, *AD*, u debljini prsta. Gledat će ih kako nestaju. Nakon toga će u svojoj sobi na prvom katu provjeriti ima li u škrinji pored kreveta dovoljno Fredovih lijekova. Tek će se nakon toga prepustiti istrošenom madracu i osjetiti umor kako se šulja, ali neće moći zaspati. I upravo je tako i bilo, premda si je Albert cijelo vrijeme govorio da mora osjetiti nešto posebno, a ne *déjà vu*, već nešto prvi put viđeno. Na koncu, dolazi ovdje posljednji put.

Albert je tek deset minuta ležao na svome krevetu, obamro, prazan i s maramom preko očiju jer je sunce probijalo kroz zavjese, kao da se toga dana neće ugasiti, kada je upao Fred: “Spavaš?”

Albert ga je pozvao sebi – što mu je drugo preostalo – i Fred je legao pokraj njega na madrac. Na sebi je imao ronilačko odijelo što Alberta nije čudilo, ali ga je čudilo što ga nosi usprkos ljetnoj vrućini. Fred je inače nosio ronilačko odijelo samo ispod odjeće kako se ne bi pothladio dok na kiši stoji na autobusnoj postaji. Fred ga je naslijedio od svog oca. “Bez čovjeka u njemu izgleda gadno kao ovitak bijelih kobasica”, glasila je Fredova prosudba. Ponekad bi Albert napunio kadu hladnom vodom, usuo paket soli i objavio: “Evo ga! Tihi ocean!” Na to bi Fred u ronilačkom odjelu skočio u vodu, pljuskao poput pijane žabe i žalio se da ga peku oči.

“Reci”, Albert je gledao u njegovu bradu, “kada si se zadnji put obrijao?”

Fred trepne. “Jučer.”

“Siguran si?”

Fred ponovo trepne. “Potpuno siguran.”

“Zaobišao si neka mjesta.”

Treptaj.

“Frederick...” (To je bila verzija imena s kojom je sve izgledalo uvjerljivije, ili, po potrebi, strože.)

“Mama kaže da dobro izgledam!”

Fred se rado pozivao na Annie kako bi naglasio da neko mišljenje nije plod njegovih misli, već neke znatno više instance. Instance, koja je pred šesnaest godina posljednji put rekla nešto Fredu. Albert je tada imao tri godine. Sjećanje na nju jedva da je mogao nazvati sjećanjem, ponekada mu se činilo kao da si samo umišlja jer je često promatrao njezine fotografije u Fredovoj kući, uspoređivao njegovo lice s njezinim tražeći sličnosti.

Albert je palcem i kažiprstom pokazao škare, a Fred je svoje bockave obraze prekrpio rukama: “Moj tata je imao plavu bradu!”

Ako je vjerovati Fredu, Albertov djed bio je profesionalni ronilac, jedan od petnaest muškaraca u cijelome svijetu, koji se na dnu oceana u potpunome mraku mogao služiti aparatom za zavarivanje za vrijeme radova održavanja. Kada je Fred bio jedva nešto veći od trbuha koji je nastanjivao devet mjeseci, njegovog je oca na takvom zadatku uhvatio vrtlog otvorene cijevi te je nepovratno nestao u dugačkoj mreži cijevi. Zbog toga je za Freda uvijek netko morao povlačiti vodu. To ga je još više uznemiravalo od brijanja. “Moj tata sada zauvijek putuje cijevima, pa je malo u Americi, malo kod Kineza, a možda će jednom i do Königsdorfa!”

Na to se Albert davno navikao i nije se više pitao tko je Fredu stavio te mušice u glavu.

Albert je ustao, otišao u kupaonu, uključio briači aparat u utičnicu, a kada se vratio Freda nije bilo. Nakon što je Albert pretražio cijelu kuću, pronašao ga je u vrtu, u BMW-u, koji je kako Fred kaže, jednom pripadao njegovom ocu. Bolid, kako ga je Fred zvao. Kao da je opran u pretoploj vodi, zelena boja laka dala je naslutiti da je ton boje nekada bio intenzivniji. Guma na kotačima visila je razderana. Zvuk trube mogao se u najboljem slučaju opisati kao jecanje. Hrapave kožne navlake, mislio je Fred, mirišu na gnjilež, kao njemu između nožnih prstiju. Prazan lonac za cvijeće podupirao je šarke lijevih stražnjih vrata. Ključ za pokretanje uvijek je bio u bravi.

Albert se smjestio pokraj Freda, koji je prekrivenih nogu sjedio za volanom. Brada mu je svjetlucala na suncu, a rječnik je ležao u njegovom krilu. Otvorio ga je na S. S kao smrt. Kažiprstom je pokazao na sliku nadgrobne ploče iz kararskog mramora. “Hoću li i ja imati takvu?”

“Golublje bijelu.”

Fred odmahne glavom. “Labuđe bijelu! To je još ljepše. To mora biti prekrasan kamen, Alberte.”

“Dogovoreno”, rekao je Albert. “Imat ćeš labuđe bijelu nadgrobnu ploču.”

Neko su vrijeme šutjeli i dok je vani prolazila buka jurećih automobila na glavnoj cesti, koje je sunce posljednji put obasjalo prije nego li će nestati u močvari, Albert se sjetio kako je Freda na pločniku učio voziti bicikl bez pomoćnih kotača. Albert je trčao oko njega, podizao ga, hrabrio i nakon svakog pada njegovao njegova ozlijeđena koljena kremom “Penaten” i brisao mu krokodilske suze sve dok Fred na kraju praznika nije samostalno odvezio svoje prve metre bez pomoćnih kotača dok mu je vjetar puhao sreću u lice.

Fred je tada imao četrdeset devet, a Albert osam godina.

“Svi govore da je umrijeti loše”, rekao je Fred, zamišljeno promatrajući sliku nadgrobne ploče, “ja mislim da nije. Sigurno je posve drugačije. Ja smrt zamišljam zabavnom, kao neko veliko iznenađenje. Već joj se radujem. Najradije bih umro s tobom, Alberte. Ali to je malo teže. Brži sam.”

Albert mu je obećao: “Požurit ću se”, a Fred je odmah zablistao od sreće kao kakvo dijete – dijete u godinama s podočnjacima, sa sjedinama na sljepoočicama i sitnim borama oko usana.

“Mama kaže da svi spadamo u Priču najdražih posjeda.”

“Je li priča dobra?”

Fred se nasmijao kao da je Albert postavio užasno glupo pitanje:

“To je *Priča Najdražih posjeda!*”

“A što je to Najdraži posjed?”

Fred je uzdahnuo i zakolutao očima. Potom je ispružio ruku, otvorio pretinac za rukavice i izvadio ulupljenu limenu kutiju u kojoj je nešto zveckalo. Dok je otvarao izgrebani poklopac Fred se nagnuo nad kutiju i Albertu uskratio pogled kao da se najprije on želio uvjeriti je li ono što je tražio još uvijek bilo unutra. Potom je Albertu pred nos stavio kamen veličine kestena, koji je u sumraku metalno svjetlucao. “Uzmi!” Opisati njegov izraz lica ponosnim bilo bi nedostatno.

Albert je najdraži posjed vagao u rukama, bio je iznenađujuće težak i izgledao je kao zgužvani, okamenjeni list papira jarko žute boje. Pala mu je na pamet nevjerojatna pomisao, koju je Fred odmah izgovorio:

“Zlato.”

“Pravo?”

Šapnuo je: “Moj Najdraži posjed.”

Čak i ako je Albert potvrdno kimnuo i napuóio usne, bio je skeptičan. Kamen u njegovim rukama potpuno je odgovarao njegovoj predodžbi o zlatu i upravo je to pobudilo nepovjerenje.

No Fred ga je uzbuđeno gledao, njegove zelene oči svjetlucale su poput vode u potoku za koju nismo sigurni je li dovoljno duboka za skoćiti.

Albert mu je uzvratio pogled i ponovo poželio da je Fredu postavio jednostavno pitanje na koje će mu on dati jednostavan odgovor, poželio je normalan razgovor u kojemu će Fred razumijeti riječi kako ih Albert misli, a najviše je želio da sve njegove strašne sumnje odmah nestanu i da može vjerovati Fredu.

“Odakle ti to?” upitao ga je Albert i vratio Fredu “grumen zlata”.

Fred ga je zadovoljno spremio u kutiju. “Zemlja ga je izbacila.” Nakon kratke stanke sa sjajem u očima dodao je: “Mogu ti pokazati gdje!”

Kada je na taj način gledao Alberta, Fred mu je djelovao još izgubljeniji nego inače. Albert ga je dovoljno dobro poznao da osjeća kako ga uopće ne poznaje. Barem mu je s obzirom na to djelovao kao svaki drugi otac.

“Hm”, reče Albert.

“Hm”, reče Fred.

U istom trenu susjedov je pijetao zakukurikao iz sveg glasa. Fred je napravio grimasu, “taj nikada ne zna stati”, i podignuo prozorsko staklo.

Albert je kuckao na sat uz brzinomjetar koji je stajao. “Kasno je. Vrijeme je za spavanje.”

Prije negoli je Albert stavio Freda u krevet, napravio mu je kajganu s rajćicama. Fred je poslagao rajćice na rub tanjura jer “uopće nisu fine”, a Albert je rekao “pojedi svoje rajćice” i Fred je progutao cijelu kajganu, ali ne i rajćice, i Albert je ponovio “pojedi rajćice”, i Fred je brzo isprao tanjur, i Albert ga je upozorio “Nećeš dobiti svoj kruh s medom”, a Fred je dao riječ da će sljedeći put pojesti “zdrave rajćice”, pa mu je Albert ipak namazao med na kruh trudeći se ne čuti kako se Fred potihom hvalio: “Dobar trik.”

Albertov najbolji trik bio je miješanje lijekova s Fredovom hranom da ovaj to ne primijeti.

Te noći Albert nije mogao spavati. Gledao je u malene svjetleće naljepnice u obliku zvijezda na gredi ponad njega. Kada je bio mlađi gledao bi ih svake večeri sve dok mu se oči ne bi sklopile, osjećao je utjehu u tome da ta sićušna svjetla svjetle za njega, da svjetle prkosno u mraku seoske noći. Dok je Fredov šuštavi dah izbijao iz baby alarma na noćnom ormariću, Albert je ogrnuo kućni mantil i iskrao se u vrt. Vani je zapalio cigaretu. Pušiti je mogao samo u kasnim satima; Fred ga je upozorio: “Pušenje ubija!” i Albert ga nije želio nepotrebno uzrujavati. Dim se gubio u noći. Kada mu se pogled zaustavio na BMW-u, otresao je žar preko vrtne ograde; odletio je u visokom luku na glavnu cestu kao krijesnica u padu. Albert je udario blatobran i čekao da ga počne boljeti, ali ništa nije osjetio. Taj se blatobran činio kao stvorenim da ga on udara, pokušao je još jednom drugom nogom lupivši dodatno na poklopac motora, udario o njega šakama. Nadao se da će netko naići i pokušati ga zaustaviti, onda će ga on premlatiti, ili će taj njega premlatiti, svejedno. Ali nitko nije došao.

Bacio se zadihan u suvozačevo sjedalo bolida. Pretinac za rukavice sam se otvorio, a on je izvadio limenu kutiju i postavio je na komandnu ploču. Blago narančasto svjetlo ulične svjetiljke sakrilo je neke izbočine i podarilo joj bakreni sjaj. Albertu bi bilo draže da u njoj nije bio sjajni kamen već čvrsti znakovi, djelići sjećanja pomoću kojih bi mogao nešto započeti, možda Annin dnevnik, ili obiteljske fotografije, ili barem nekakvi dokumenti. Imao je beskonačno mnogo pitanja, a jedina nada za odgovor bio je Fred.

Albert je promatrao prste svoje lijeve ruke. Mala, tiha, neznatna nada.

Iz neke neodređene potrebe otvorio je limenu kutiju i uzeo “zlatu” u ruku. Na dnu kutije pronašao je kasetu; na požutjeloj naljepnici pisalo je: *Moj najdraži posjed*. Kićeni rukopis školarke nikako nije odgovarao Fredovom švrakopisu. Albert je iz kuće donio kasetofon na baterije na kojemu su Fred i on znali slušati epizode Slonića Tonića. Jedno je vrijeme Fred bio potpuno opsjednut epizodom u kojoj Slonić misli kako glumiti znači lagati. Neprestano ju je preslušavao, nekada i deset puta dnevno, sve dok je Albert, ne pronašavši drugo rješenje, nije uništio.

Stavio je kasetu u kasetofon, pomaknuo prekidač s OFF na ON i vidio kako je crvena lampica za pokazivaču minuta zaszvijetlila. Albert je stisnuo PLAY. Najprije pucketanje. Potom polako pojačavajući šum, koji mu je odnekuda bio poznat i poticajan. Čuo se kao šutnja. Tražio je, premotavao naprijed natrag, stavio uho na zvučnik i preslušao A i B stranu.

Ništa.

Prekoračio je do vozačevog mjesta, uzeo jedan od Fredovih kalendara iz pretinca vrata i otvorio ga. Rukom je prelazio preko stranice prešarane u magenta boji, koja je mirisala slatkasto kao i zrak u kući, i osjetio lagane neravnine bilješki koje je Fred ispisao na papiru. *Ponedjeljak 24.5.2002: 76 zelenih automobila, 8 zelenih kamiona, nijedan zeleni motor. Utorak, 25.5.2002: 55 zelenih automobila, 10 zelenih kamiona, 2 lijepa zelena motora, 1 zeleni traktor. Srijeda, 26.5.2002...*

Albert je bacio kalendar na stražnje sjedalo, pojačao ton, sakrio se u šum pred pomisli da nikada neće imati pravu obitelj i osjećao je težinu Fredovog zlata u rukama.

Onda je stisnuo EJECT. Ladica za kasetu se otvorila. Albert je kasetu i "zlatu" vratio u limenu kutiju koju je bacio u smeće na povratku u kuću. Ušao je u Fredovu sobu, upalio svjetlo i probudio ga.

"Sutra idemo u bolnicu."

Albert si je nespretno palcima trljao snene oči.

"Ali, Alberte, moram ti pokazati odakle je zlato!"

Albert je rekao: "Frederick."

Fred se ugrizao za usnu, odmahnuo glavom. "Obećao si!"

"Začepi", rekao je Albert.

U hipu je Fred bio na njemu, uhvatio ga za ruku i stisnuo. U prvom trenu Albert nije osjećao ništa, želio je izmaknuti ruku koja je bila kao zamrznuta, neuspješno se trudio isčupati iz Fredova zahvata drugom rukom. "Pusti." Fredu je kosa pala na oči, usta su se nijemo otvarala i zatvarala. Stisak se pojačao, Albertovi nokti zarili su se u dlanove, i bol se stopila s ukočenošću, koja se kretala Albertovom rukom. Kada je dosegnula lakat, svom se snagom gurno unatrag. "Frede, sada dosta!" povikao je i tek tada je Fred popustio i Albert je pao na leđa, lupivši glavom u rub kreveta. Ustao je koliko je brže mogao i odjurio u kupaonu. Zaključao se i gledao svoju pocrvenjelu ruku, pomicao jedan prst za drugim. Nije djelovala slomljeno. Izbjegao je pogledati u zrcalo ponad umivaonika i osluškivao je. Šutnja je prodirala kroz vrata. Jednom rukom zapalio je cigaretu. Bilo mu je vruće, skinuo je košulju, zapetljao se pritom, tkanina nije htjela popustiti, bacio ju je na pod. Neko je vrijeme zbunjeno stajao i drhtao. I bez gledanja znao je da se Fred sam neće pokrenuti. Jednom je proveo pet dana bez jela u autu, zbog nekakve gluposti, koje se Albert nije ni sjećao, i bio bi i dalje ustrajao da Albert nije došao do njega, Fred je bio tvrdoglav koliko i Albert, i upravo zato što ga je Albert morao dovesti, on to nije želio. Zgnječio je cigaretu u umivaoniku. Sada je pak Fredu uspjelo da se on osjeća djetinjsto. Albert je sjeo na rub

kade, zatvorio oči i zamislio da će Fred doći po njega, bar jednom, Fred će pokucati i ispričati se, i kroz vrata će razgovarati o svemu, i smijati se, puno će se smijati i u jednom trenutku njegov će ga otac zamoliti da otvori vrata i Albert će to učiniti.

Prevela Nataša Medved